

Amira en haar vriendinnen

Er waren eens drie vriendinnen die basically familie waren: Dunya, Amira en Sara. Ze groeiden op in dezelfde wijk, gingen naar dezelfde school, en deelden dezelfde TikTok-kringe uit het verleden.

Dunya was de moppenmaker. Altijd lachen. Altijd moppen maken. Amira? Die was slim en grappig. Ze gooide met woordgrappen alsof het confetti was. Soms wist je niet of je moest lachen of klappen. En Sara... tja, Sara was chaos met glitters. Spontaan, lief, maar ze sprong altijd eerst en keek dan pas of het een zwembad was... of een cactus.

Na maanden plannen gingen ze eindelijk samen naar Marokko. Niet voor een standaard zonzakantie, maar voor een echt avontuur.

Amira had een reischema gemaakt met kleurcodes en snacks ingepland. Sara had koffers vol zonnebrillen, hakken en drie tops voor elke dag. Dunya kwam met één trolley en zei: 'Ik heb het belangrijkste bij me: mezelf.'

Marrakesh was een droom. Kleurige souks (Marokkaanse markten), de geur van kruiden, en een man die hen dertig keer probeerde te laten betalen voor een theepot. Ze aten msemen op straat (als pannenkoeken en magie een baby kregen) en maakten selfies met een kameel die Sara bijna opat.

Amira: 'Hij keek naar je alsof je lunch was, girl.'

Sara: 'Hij had honger naar fashion, duh.'

Maar toen... kwam de avond. Het werd donker. De souk veranderde in een soort sprookje-met-een-beet-je-horror-vibes. Dunya was druk met een mop: 'Waarom wil een geit geen diploma? Omdat-ie al bokrijk is!' Zelfs

de kruidenverkoper giechelde.

Sara dwaalde af. In een stil steegje zag ze een kraam zonder bord, zonder prijzen, zonder klanten. Alleen een oude man met een baard tot aan Marokko en ogen die leken te gloeien. Op tafel lag een blauwe steen die fonkelde als TikTok-glitter.

‘Oeeeh... shiny,’ fluisterde Sara. Ze pakte de steen.

Een fluistering: ‘De Steen van Azrak kiest niet zomaar.’ Ze draaide zich om. Niemand.

Ze stopte de steen in haar tas en rende terug. ‘Check dit!’ riep Sara.

Amira keek naar de steen, trok een gek gezicht.

‘Heb je een Pokéball gevangen, of de ziel van een magische kabouter?’

Sara: ‘Hij lag er gewoon!’

Amira tikte wat op haar telefoon. Haar ogen werden groot.

‘Oké. Volgens deze website is dit de steen van Azrak. En volgens een legende opent dat ding een magische wereld... of een vloek. Leuke verrassing.’

Dunya: ‘Misschien krijgen we superkrachten?’

Amira: ‘Ik hoop dat ik de kracht krijg om Sara’s impulsieve keuzes te deleten.’

En toen... begon alles te trillen. Zand wervelde. De lucht werd donker. En een stem zei: ‘Jullie zijn gekozen. Bewijs dat jullie waardig zijn.’

Woestijntijd. Ze werden wakker. Alleen zand. Geen Wi-Fi. Geen thee. Geen wc.

Amira keek rond en zei: ‘Of we zijn gekidnapt door een woestijnfluencer... of dit is magie op steroïden.’

In de verte: een paleis. Groot, spooky en perfect voor een horrorfilm.

Dunya: ‘Zal ik aankloppen?’

Amira: 'Zeker. Misschien serveren ze dadels en trauma.'
De poort ging vanzelf open. Binnen was het donker.
Toen verschenen drie lichten.

'Drie proeven,' zei een stem. 'Alleen dan mogen jullie terug.'

Proef 1: Waarheid

Een kamer vol spiegels. In het midden zweefde een boek.
'Vertel een waarheid die je nooit durfde te zeggen.'

Amira zuchtte. 'Ik doe alsof ik alles weet, maar soms heb ik geen idee. Soms zoek ik op hoe je pasta kookt en doe dan alsof ik chefkok ben.'

Dunya: 'Ik lach veel... maar soms lach ik zodat niemand ziet dat ik me alleen voel.'

Sara: 'Ik weet dat ik domme dingen doe. Maar ik wil gewoon dat mensen me leuk vinden. Dat jullie me leuk vinden.'

Het boek sloot zich. Spiegels verdwenen. De deur ging open.

Amira: 'Wauw. Deep talk én magie. Volgende keer gewoon Truth or Dare doen, toch?'

Proef 2: Vertrouwen

Drie bruggen. Twee vallen halverwege. Eén is veilig.

Dunya: 'Amira. Jij bent de hersens. Jouw moment.'

Amira keek naar de grond. 'Oké, links is de enige brug die geen scheve planken heeft. Of ik word nu geblindeerd door zand en vertrouwen. Let's go.' Ze stapte op de linker brug. Niks viel.

Dunya: 'Als je straks valt, geef ik je een plekje in mijn volgende mop.'

Amira: 'Lief. Dan wil ik wel een punchline.'

Sara liep als laatste, trillend. Maar ze haalden het.

Stem: 'Vertrouwen brengt jullie verder'

Proef 3: Opoffering

Een altaar. Op het altaar lag de blauwe steen.

‘Iemand moet iets opgeven dat haar dierbaar is.’

Amira pakte haar notitieboek. ‘Mijn dagboek. Vol plannen, ideeën, zelfs een mop over een cactus met ambitie. Maar wat ik echt nodig heb... zijn jullie.’

Niks gebeurde.

Dunya gaf haar moppenboekje. Dunya: ‘Zonder dit ben ik nog steeds grappig. Toch?’

Amira: ‘Hmm... de jury is in overleg.’

Weer niks.

Sara haalde de steen tevoorschijn. ‘Ik geef niet alleen de steen op... maar ook het idee dat ik altijd in het middelpunt moet staan. Het is tijd dat ik aan anderen denk.’

De kamer vulde zich met licht. Een warme bries. En de stem zei: ‘Jullie zijn waardig.’

Terug in Marrakesh

Ze werden wakker op het dak van hun riad. De zon kwam op. De steen was weg. In plaats daarvan: een klein doosje. Een briefje.

‘Vriendschap, waarheid, vertrouwen en opoffering... zijn waardevoller dan elke magische steen.’

Amira: ‘Ik bedoel... of ze hadden gewoon een steenwinkel kunnen openen met deze boodschap, maar sure.’

Dunya: ‘Ik heb een mop! Wat is het tegenovergestelde van magie?’

Amira: ‘Logiek!’

Sara: ‘Help.’

En ze lachten. Hard. Eerlijk.

Als mensen vroegen hoe hun vakantie was? Dan zeiden ze: ‘O, gewoon. Beetje gesoukt. Beetje gezweet. Bijna een dimensie gered. You know, standaard.’

De Schat van de Zandgeest

Sinds het avontuur met de steen van Azrak waren de drie meiden niet meer dezelfde. Nou ja, oké, Dunya maakte nog steeds honderd moppen per dag, Amira had nog steeds een mapje met 'nuttige weetjes waar niemand om vroeg' en Sara bleef... Sara.

Maar er hing iets in de lucht. Alsof Marrakesh hen niet wilde laten gaan. En eerlijk? Ze waren ook nog lang niet klaar met Marokko.

Op een ochtend – de zon scheen, de vogels floten en Sara had per ongeluk tandpasta op haar wenkbrauwen gesmeerd – kregen ze bezoek. Nou ja, niet écht bezoek. Er was ineens een brief onder de deur van hun riad geschoven. Op een perkamentrol, met gouden letters.

Dunya keek ernaar. 'Of dit is een uitnodiging voor een bruiloft... of we gaan weer bijna sterven in stijl.'

Amira las hardop: 'Degene die de steen van Azrak heeft gedragen, is opnieuw uitverkoren. De Zandgeest ontwaakt. Volg het licht.'

Sara: 'Oeh... spannend! Wacht. Wie is de Zandgeest?'

Amira: 'Waarschijnlijk iemand die denkt dat douchen optioneel is.'

En toen ging ineens de vloer van hun kamer open. Gewoon, *poef*. Weg vloer. Daaronder: een trap van licht. Sara sprong zonder te twifelen.

Amira: 'We hebben duidelijk niks geleerd van de vorige keer.'

Naar beneden... en verder. Ze daalden af in een soort ondergrondse wereld. Alles was van zand. Maar mooi zand. Goud, glinsterend, alsof je in een TikTok-filter liep.

In het midden stond een man. Of nou ja... een geest? Hij was half lucht, half stof, en héél dramatisch.

'Welkom, uitverkorenen,' zei hij. 'Ik ben Zahir, de Zandgeest.'

Dunya fluisterde: 'Zal ik hem vragen of hij ook in zand-kastelen slaapt?'

Amira: 'Nee, straks verandert hij ons in stofzuiger-zakvulling.'

Zahir zei: 'Er is een schat. Niet van goud. Maar van kracht. Alleen wie zuiver is van hart, kan hem vinden. Drie opdrachten wachten op jullie.'

Sara stak haar hand op: 'Mogen we ook een snackpauze?'

Zahir keek haar droog aan.

Amira: 'Dat is een ja, toch?'

Opdracht 1: Het Raadsel van de Rotsen

Ze kwamen in een kamer vol stenen. Op elke steen stond een symbool.

Zahir: 'Jullie moeten het juiste pad kiezen. Elke foute stap... veroorzaakt een zandstorm.'

Amira keek naar de symbolen en zei: 'Wacht. Dit zijn Berbersymbolen. Dit betekent "water", dat "leven", en die daar... "paniek". Die slaan we over.'

Dunya sprong van steen naar steen en riep: 'Hop, skip, panic avoid!'

Sara: 'Wat als we gewoon rennen?'

Amira: 'Ja natuurlijk, en onderweg groeten we ook nog even de zandstorm van onze ondergang.'

Ze vonden het pad. De deur ging open. De volgende ruimte wachtte.

Opdracht 2: De Echo van het Hart

In deze kamer hoorde je je diepste gedachten als echo. Alleen door eerlijk te spreken, kon je verder.

Sara hoorde: 'Waarom ben je altijd bang dat je niet genoeg bent?'

Ze slikte. 'Omdat ik denk dat mensen alleen om me

geven als ik leuk doe.'

De echo verdween.

Dunya hoorde: 'Waarom verstop jij je achter grappen?'

Dunya zuchtte. 'Omdat lachen makkelijker is dan voelen.'

Amira hoorde: 'Waarom hou je alles onder controle?'

Ze zei: 'Omdat als ik het loslaat... ik bang ben dat niemand mij nog serieus neemt. Of dat ik niet meer grappig ben. Of slim. Of iets.'

De kamer vulde zich met licht. De stemmen zwegen. Ze mochten verder.

Dunya: 'Oef. Heavy.'

Amira: 'Ja... mag ik nu een mopje? Waarom is een zandgeest nooit op tijd?'

Sara: 'Waarom?'

Amira: 'Omdat hij altijd aan het verwaaien is.'

Iedereen lachte. Zelfs Zahir gaf een knikje.

Opdracht 3: De Spiegel van Macht

Ze kwamen in een ronde zaal. In het midden stond een grote spiegel. Als je erin keek, zag je jezelf... maar dan als wat je het liefste wilde zijn.

Dunya zag zichzelf als comédienne in een uitverkochte zaal. Sara als influencer met miljoenen volgers en een eigen kledinglijn. Amira... als wetenschapper én cabaretier, mensen lieten haar lachen én bewonderden haar.

Zahir zei: 'Raak het spiegelbeeld niet aan. Kies wie je nu bent.'

Sara keek. 'Ik ben niet die perfecte versie. Maar ik ben wél mij.' Ze keek weg.

Dunya: 'Ik hoef geen podium. Jullie lachen toch al met me mee.' Ze stapte terug.

Amira glimlachte. 'De echte ik... maakt grappen, leest boeken, en weet dat ze soms niks weet. En dat is oké.'

De spiegel barstte. Licht straalde eruit. En daar... in het midden van de kamer... lag een kristal. Niet groot. Niet glanzend. Maar warm. Stralend van binnenuit.

Zahir sprak: 'Jullie hebben de echte schat gevonden. Jullie zelf.'

Terug naar boven

Ze kwamen weer boven in hun kamer. Alles leek normaal. Maar op tafel lag het kristal. En een kaartje: 'Jullie zijn sterker dan je denkt. En grappiger dan je weet.'

Dunya keek naar het kristal. 'Wat doen we ermee?'

Amira: 'Zet het op een plank. Of verkoop het aan een museum. Of gebruik het als nightlight voor Sara.'

Sara: 'Hé!'

En ze lachten. Hard. Echt.

Als mensen later vroegen: 'Wat hebben jullie nog gedaan in Marokko?' Dan antwoordden ze: 'Beetje gechilld. Beetje gezandstormd. Beetje onze innerlijke kracht gevonden.' En misschien... een zandgeest uit zijn slaap gehaald. Klein dingetje.

Einde... of nog niet?

*Ingezonden door Amira Issarti van Kalsbeek College
Bredius 2Mb*